

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיהי' ראב

ויהיו דברים אלו לעילוי נשמתו

פרשת יתרו,

ערש"ק י"ט שבט

שנת הקהל

ה'י' תהא שנת עליון ופלאות!

עד מתי!?!

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ ה'מורה שיעור' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה - ד'

מהזור ל"ה || שנה ל"ב

סיום ספר שלישי ספר זמנים והתחלת ספר רביעי ספר נשים והתחלת הלכות אישות

ביום שלישי בשבוע פרשת יתרו, ט"ז שבט תשע"ז

ה' תשע"ז || ה'י' תהי' שנת עליון ופלאות

- הלכות אישות וגירושין -

הקשר עם הלכות נשים והגאולה השלימה

א. ..בכללות ענין האישות קשור לגאולה; כי האישות ברוחניות מורה על האישות והנישואין הכלליים של הקב"ה וכנסת ישראל שיהיו בשלמות בביאת המשיח והגאולה השלמה (וכידוע שעד אז הקשר של הקב"ה וכנסת ישראל (ביחס לגאולה השלמה) הוא רק כאירוסין, ולעת"ל יהיו הנישואין בשלימות).

וכן הלכות גירושין קשורים לגאולה השלמה, כי מדובר בהלכות ע"ד המחזיר גרושתו, ומצב עם ישראל בגלות הוא כגירושין, והקב"ה שמקיים המצוות מחזיר גרושתו (שלא ניסת - "כי לא נבעלה לזרים") בגאולה האמיתית והשלימה מי"ד מנ"ש, נאו!

הרמב"ם שייך לימות המשיח

ב. ..רואים שהרמב"ם שייך לימות המשיח, כי רק ברמב"ם יש את כל ההלכות השייכות לימות המשיח, גם עניני משיח, וגם הענינים הקשורים לבית המקדש ולזמן הבית; ובתקופה הראשונה של ימות המשיח כנראה עוד תהיה ההלכה כב"ה, עד שיהיה שינוי לגמרי ואז תיקבע ההלכה כב"ש.

לע"ל - יפסקו בהרמב"ם!

ג. וכן שמעתי מאחד מחסידי פולין, שראה בספר של א' מצדיקי פולין (נדמה לי הקאמארנער רבי) שלעתיד לבוא לימות המשיח כולם יפסקו כמו הרמב"ם.

זאת אומרת שכל הפוסקים יימנו ויגיעו למסקנה שהלכה ברמב"ם לא רק בהלכות הקשורות לימות המשיח ולעתיד לבוא, אלא בכל ההלכות. ואולי לכן מב' הסיבות הנ"ל שהרמב"ם כותב את הלכות ימוהמ"ש וביהמ"ק, ושלעת"ל יהיה הפסק כמו הרמב"ם, לכן כ"ק אד"ש מלך המשיח כ"כ מתעסק בעניני הרמב"ם, ומורה שכולם ילמדוהו בקביעות.

ואפשר לומר שהרמב"ם הוא כזה אור גדול, שבזמנו לא "קלטו" אותו ורק לעתיד לבוא יראו ויבינו; כמו כמה מגדולי ישראל שבדורם לא העריכו אותם ואדרבה היו שלחמו בהם, ורק בדורות שלאחרי זה "קלטו" את גדולתם ואורם וע"ד אור מבהיק וגדול ביותר [כמו ה"פרו'קטור" שכשקרובים אליו לא יכולים לסבול ולקלוט אורו, ורק כשמתרחקים, וכמו אור השמש],

ועד"ז בחיי הרמב"ם שבדורו היו עליו מחלוקות. וידוע שעל כך רבינו יונה כתב את הספר "שערי תשובה", כתיקון ותשובה על שחלק על הרמב"ם, אבל אחרי דורו כולם קבלו את הרמב"ם ואת גדולתו, ועל דרך זה הבעש"ט ואד"ש מה"מ.

[ומענין, שבימים אלה שמעתי ביאור דומה שאמר אד"ש להרה"ח דובער ליווי (מייסד ארגון הכשרות OK).]

(גליון 142 יו"ל לקראת ש"פ ראה ה'תשס"ח)

ע"פ התיב"ע קרבן פסח מצרים הביאו במקום בית המקדש
א. רואים קשר נפלא של קרבן פסח לפרשת יתרו:
הנקודה העיקרית והתיכונה של פרשת יתרו היא מתן-תורה, ובדברי
ה' אל משה לפני מתן תורה לומר לישראל, "כה תאמר אל בית
יעקב ותגד לבני ישראל", דברי הכנה למ"ת: " (אתם ראיתם אשר
עשיתי למצרים) ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי".²

ולפי ה'תרגום יונתן בן עוזיאל' "ואשא אתכם על כנפי נשרים וגו'",
מוסב על הקרבתם קרבן פסח, כהכנה למתן תורה.

וז"ל התרגום: "וטענית יתכון על עננין הי כעל גדפי נשרין מן פילוסין
[רעמסס]³ ואוביילית יתכון לאתר בית מוקדשא למעבד תמן
פיסחא, ובההוא ליליא אתיבית יתכון לפילוסין, ומתמן קריבית
יתכון לאולפן אוריית".

ז.א. שואשא אתכם על כנפי נשרים פירושו (לפי המדרש) שלקחם
מרעמסס על עננים למקום המקדש בהר המוריה, ושם הקריבו את
הפסח, והחזירן באותו לילה לרעמסס, ומשם קירב אותם למתן
תורה ולימודה. ז.א. שקרבן פסח הוא הכנה למתן תורה.

ויש לבאר בפרטיות תוכן הקשר וההכנה של קרבן פסח למ"ת:
ענין קרבן פסח מבטא את השינוי והמפנה הקיצוני שהיה בעם
ישראל, מגלות מצרים ועובדי עבודה זרה, כמ"ש הז"ל "הללו עובדי
עבודה זרה", להתקרבות לעבודת ה', שזהו הענין של "משכו וקחו
לכם"⁴,

כמ"ש הז"ל⁵ "משכו ידיכם מע"ז וקחו לכם צאן של מצוה",
ששוחטים הע"ז ועושים אותה קרבן לה' - שינוי והתעלות מן
הקצה אל הקצה. שזהו ענין "קרבן פסח" - קירוב לה' באופן של
פסיחה ודילוג.

עבודת הקרבן פסח - דילוג וקפיצה

א. וכך אומר רש"י שענין הפסח הוא לא רק מצד ה' "ופסתחתי
עליכם"⁶, אלא גם בעבודתו של היהודי; עה"פ⁷ "פסח הוא לה":

"הקרבן הוא קרוי פסח על שם הדילוג והפסיחה (הקב"ה מודלג בתי
ישראל מבין בתי מצרים, וקופץ ממצרי למצרי וישראל אמצעי
נמלט) ואתם עשו כל עבודותיו לשם שמים דרך דלוג וקפיצה, זכר
לשמו שקרוי פסח, וגם פיסק"א לשון פסיעה".

ז.א. שעבודת הקרבן פסח היא באופן של דילוג וקפיצה, "מתניכם
חגורים נעליכם ברגליכם" ו"הפזון", וגם אפשר לומר קפיצה ודילוג
גם בעבודה הרוחנית, המעבר והמפנה מגלות מצרים הנמוכה
והשפלה, והכנה להתעלות של מתן תורה,

וכמו שאומרים בנוסח התפילה "אתה בחרתנו" שאומרים קודם
הלימוד של "תקון ליל שבועות": "והבדלתנו מן הטומאה - טומאת
מצרים מחמישים שערי טומאה, והכנסתנו לחמישים שערי קדושה

ביום הזה, ותתן לנו ה' אלוקינו התורה הקדושה וחוקיך הישרים בהר
סיני ביום הקדוש הזה".

(גליון 55 יו"ל לקראת ש"פ יתרו ה'תשס"ז)

- שנת הקהל -

במתן תורה - ה"הקהל" הכי גדול!

א. בשיעור של היום (בשנת תשס"ז - המו"ל), יום ג' פרשת יתרו,
שמסיימים את הלכות חגיגה, בפרק ג' מדובר על מצות "הקהל",
והענין הרה"ת לוי יצחק שיחי' סטוליק⁸, שבמתן תורה היה הקהל
של כלל ישראל, וזהו ההקהל הכי גדול של עם ישראל. וכמו"ש
בפרשת ואתחנן⁹ "יום אשר עמדת לפני ה' אלוקיך בחורב, באמור ה'
אלי הקהל לי את העם ואשמיעם את דברי אשר ילמדון ליראה אותי
כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון".

וכן קורא למ"ת "יום הקהל" בפרשת עקב פעמיים¹⁰.

וה"הקהל" במ"ת הי' יותר גדול מאשר במצות "הקהל" - למרות
שהיו כולם גם נשים וטף, אבל החולים והחגרים וכו' פטורים כמו
במצוות רא"י¹¹, אבל במ"ת היו כל כלל ישראל, כי כל החולים ובעלי
מומין התרפאו, וכמו שאומר רש"י עה"פ¹² "וכל העם רואים וגו'".
וגם היו שם כל הנשמות של הדורות הבאים.

ולשון דומה למ"ש בפר' ואתחנן על מ"ת כתובה במצות הקהל
בפרשת וילך, שם נאמר: "למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה'
אלוקיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת. . ובניהם אשר
לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה את ה' אלוקיכם כל הימים וגו'".

ואולי זהו הטעם שהרמב"ם כותב בקשר ל"הקהל" בהלכה ו' "חיבין
להכין לבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה ויראה וגילה"¹³ ברעדה,
כיום שניתנה בו בסיני". והסיבה לזה כנראה שגם בהקהל וגם במתן
תורה כתובים לשונות דומים בקשר ללימוד וליראה.

ויה"ר שנוכח לראות, להיות ולהשתתף ב"הקהל" הכי גדול והכי
אמיתי ב"גאולה האמיתית והשלימה שאין אחריה גלות", ואף יהודי
לא ישאר בגלות!

ריקודי שמחת בית השואבה כל הלילה

ב. ואד"ש מה"מ מקשר את ה"הקהל, שמביא את המשיח והגאולה
השלמה; בפעם הראשונה שדיבר אד"ש בלילי חג הסוכות, בשנת
"הקהל" תשמ"א, בלילה הראשון של חג הסוכות. מאז דיבר הרבי
כל השנים בכל לילי חג הסוכות ושמת בית השואבה, "על בימה של
עץ שהיו עושים בעזרה" כל' המשנה והרמב"ם) וכל לילה דיבר על

⁸ המו"ל של גליונות "המעשה הוא העיקר" - הוראות אד"ש למועדים וליומי דפגרא,
ותודת אנ"ש נתונה לו עכ"ז!

⁹ ד. י.

¹⁰ ט. י. [ואולי רמז ל"ט, כי מצות הקהל עושים בחג הסוכות]. י. ד.

¹¹ הל' חגיגה פ"ב ה"א, ופ"ג ה"ב.

¹² יתרו כ, טו. מהמכילתא.

¹³ ויש להבין מה מקור הרמב"ם לענין הגילה, איפה הרמז בפסוקים אלה שהקריאה
בהקהל צריכה להיות "בגילה"? "ברעדה", "ל שהמקור הוא בגלל שכתוב בפסוקים: "למען
ישמעו ולמען ילמדו) ויראו את ה' אלוקיכם", ואח"כ "ובניהם אשר לא ידעו) ישמעו ולמדו
ליראה את ה' אלוקיכם", שהוא רמז לענין האימה היראה וה"רעדה". אבל מאיפה לוקח
הרמב"ם שצ"ל בגילה, מה המקור בפסוקים אלו? וי"ל מכיוון שהתורה מדגישה שהקהל
יהיה בחג הסוכות, ענין החגיגה היא ענין השמחה, וכמ"ש בסוכות "ושמחת בחגך".

¹ יתרו יט, ג.

² פסוק ד.

³ פירוש יונתן אומר: "כי תרגום של ויסעו מרעמסס (מסעי לג, ג) - מן פלוסין".

⁴ בא יב, כא.

⁵ מד"ר ומכילתא עה"פ, וכן בפסוק ו, והובא ברש"י פסוק ו.

⁶ פסוק יג.

⁷ בא יב, יא.

הרבי שליט"א כ"פני משה כפני חמה"

א. פעם היתה התוועדות סיום הרמב"ם בד' שבט, יום ההילולא של ה"באבא סאלי" זצוק"ל, והבחורים הספרדים בקשו ממני שאומר משהו מה"באבא סאלי", ומה שאני יודע מהבאבא סאלי. וע"כ סיפרתי מה שסיפר פעם בסיום הרמב"ם המשפיע של ביה"ס"פ למלאכה מכפר חב"ד הרה"ת משה שי' אדרעי (שהוא מחותן עם הבאבא סאלי; אחיו הרה"ת ישר שיחי, הוא חתן של הבאבא סאלי);

פעם הרב משה אדרעי הי' בתחילת הערב בנסיעה לכיוון נתיבות לביקור אצל הבאבא סאלי. ובאמצע הדרך קיבל ידיעה שהרבי שליט"א מה"מ הולך לעשות התוועדות, ור' משה נסע לא' המקומות בדרום הארץ ששמעו שידור חי מהתוועדות אד"ש. ואחרי השידור מהתוועדות של הרבי, לפנות בוקר, הגיע לביתו של הבאבא סאלי (ומכיון שהוא מחותן וקרוב שלו, היתה לו אצלו דלת פתוחה, ויכל לבוא בכל שעות היממה).

דרכו בקודש של הבאבא סאלי שלא הי' הולך למיטה לישון, אלא הי' מונמם על הספה. וכשנכנס לפנות בוקר הרב אדרעי הבחין בו הבאבא סאלי ושאלו מאיפה הוא מגיע בשעה כזו. ור' משה סיפר לו שהי' בדרך אליו בתחילת הערב, אלא שנודע לו ונסע לשמוע שידור ההתוועדות מאד"ש. והרב הבאבא סאלי ביקשו שיחזור לו מהעניינים ששמע מאד"ש בשיחות, הרב אדרעי חזר לו וראה שהבאבא סאלי מקשיב בשקיקה והבין שזהו זמן "טוב", ושאל את הבאבא סאלי, תגיד לי מתי הרבי יבוא לארץ?

הבאבא סאלי דפק לר' משה על ידו לסימן שהבין השאלה ויסביר לו העניין.

הבאבא סאלי שאל: למה משה רבינו לא עלה ונכנס לארץ ישראל? והבאבא סאלי ענה, היות וכתוב "פני משה כפני חמה" וארץ ישראל היא רק בבחינת לבנה (ספירת המלכות) לא יכול משה להכנס לארץ כדי שלא לבייש את ארץ ישראל.

ולעיתיד לבוא שיתקיים הנאמר "והי' אור הלבנה כאור החמה" אז יוכל הרבי להכנס לארץ... והוא כלל את הרבי עם משה רבינו בנשימה אחת...

[ומעניין שאח"ז מצאתי ביאור דומה במילים קצת שונות (בפנימיות העניינים), בזהר, למה נשללה ממשה רבינו האפשרות להכנס לארץ;

וכך כתוב בזהר, בפרשת שלח, בטעם שמושה רבינו לא נכנס לארץ ישראל, שהקב"ה אמר למשה, אתה בבחינת חמה, וארץ ישראל היא לבנה. ומכיון שהגיע הזמן של הלבנה לשלוט, וכמו בלילה שהחמה לא נמצאת כי אחרת לא יראו את אור הלבנה, ואמר הקב"ה למשה עכשיו הוא זמן הלבנה האור של ארץ ישראל, וע"כ לא יכול להכנס לא"י].

ואת סיפור זה סיפרתי אז בסיום הרמב"ם, שהי' בחורף תשנ"ה, אחרי ג' תמוז. וסיפור זה עשה "מופת".

כמה שבועות אח"ז התקיים בקראון הייטס (באולם אהלי תורה) כנס יום עיון בענייני משיח (שארגן הרה"ת יוסף יצחק הכהן שיחי' כצמון).

ובכנס זה ניגש אלי אברך שהי' תלמיד בכלל אברכים של הישיבה בלייקווד (זו ישיבה מרכזית של הליטאים בארה"ב, והאברך הנ"ל

המיוחד שבאותו לילה, וכל לילה צריך להגביר יותר השמחה [ולמרות שהיצר הרע בא באמצע הלילה ואומר לו שהוא עייף וכו' להתגבר ולהמשיך לרקוד!],

ובשיחה הראשונה בליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"א אחרי סעודת יו"ט יצאו רבים מהקהל לרחוב ורקדו בשיירה בכל רחובות השכונה, עד שכולם התקבצו בלב השכונה בפינת הרחובות קינגסטון ומונטגומרי ורקדו כל הלילה בשמחה עצומה, וכשדיווחו ע"כ לכ"ק אד"ש מה"מ, מאד שמח ע"א, ובשיחה למחרת אמר שבאותו לילה יגבירו השמחה וכך מיום ליום מוסיף והולך, ומאז נהי' קביעות כל השנים בשיחות בכל לילה של שמחת בית השואבה לאחר ערבית, והריקודים של כל הקהל בלב השכונה.

[ומאז באותה שנה דיבר הרבי רבות והסעיר העולם לעשות מבצע "הקהל" לכל היהודים בכל העולם, ושכל יהודי ירשם במבצע זה ולרשום הפרטים ולהחזיק קשר עם כל יהודי ויהודי, ולשם זה הוקם מטה גדול והי' בשטורעם ובהצלחה בכל העולם].

ביאת המשיח - הקהל כל היהודים

ג. ואז בשיחה הראשונה אמר אד"ש מה"מ שהקשר של הקהל לביאת המשיח [שהרי זה ה"קהל" הכי גדול] הוא בשנים;

א. "הקהל" - הוא אותו השורש כמו שנאמר בברכת יעקב ליהודה בפרשת ויחי¹⁴ על המשיח: "עד כי יבוא שילה, ולו יקתה עמים", "הקהל" - משמעותו ואותו השורש כמו יקתה, כמו שאומר רש"י שם "אסיפת עמים", [ולמרות ששורש "הקהל" - קה"ל ושורש "יקתה" - "קה"ת"? כאן זו עוד דוגמא והוכחה לדעת המדקדקים שכתבנו בגליון הקודם, בסיום על הלכות קרבן פסח, שהשורש והעיקר של השורש הוא 2 אותיות, והאות השלישית מתחלפת].

ב. "הקהל" - הוא אחדות ישראל ויש ראי' מהפסוק שאחדות מביא המשיח והגאולה [מלבד שע"ז מסירים את סיבת הגלות והחורבן - שנאת חינוס]; נאמר בסיום מגילת רות "וישי הוליד את דוד", יש"י - ר"ת יחד שבטי ישראל¹⁵, שאם כולם יחד באחדות - זה מוליד ומביא את דוד מלכא משיחא.

והרי ה"גילויים" דמ"ת היו הקדמה, הכנה ומעין הגילוי דימות המשיח ותחית המתים, (וכמ"ש בתניא פל"ו) כן תהי' לנו, מי"ד מומ"ש, נאו!

"תקות חוט השני"¹⁶ - הקשר

א. קרבן חגיגה הקריבו לפני מ"ת.

ב. במ"ת הי' ראי' וקרבן ראי'.

ג. "הקהל" - הי' במ"ת, והכי גדול!

(גליון 56 יו"ל לקראת ש"פ משפטים ה'תשס"ז)

¹⁴ מט, י.

¹⁵ ברכה לג, ה.

¹⁶ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה.

– שבת שירה –

שירה ושמחה לקבלת פני משיח!

א. בקשר לפרשה שעברה פרשת בשלח – פרשת שירה, כדאי להביא את דברי השל"ה על מאמחו"ל (מגילה י, ב. סנהדרין לט, ב. זוהר בראשית נז, ב. תרומה רע, ב.) בקשר למה לא אומרים הלל שלם ולא גומרים ההלל בימים האחרונים של פסח: "מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה!?" ומביא השל"ה השאלה והרי נאמר: "באבוד רשעים רינה".

וכן מדויק במאמחו"ל "עתידין ישראל שיאמרו שירה לעתיד לבוא" ושואל שהרי זה כפל לשון: עתידין ולעתיד לבוא? ומבאר שהטענה לעם ישראל היתה למה אמרו ההודיה והשירה אחרי שכבר הי' קריעת ים סוף, והמצרים כבר טבעו וראו הניסים, למה לא אמרו השירה וההודיה מיד על ההבטחה "ה' ילחם לכם", כבר אז היו צריכים להודות להאמין ולשמוח על הבטחון בהבטחה.

ולכן נאמר "שירה" ל' נקבה (-חלישות, ומשתנה, ומתעברת) אבל אצל הנשים היתה האמונה בניסים גדולה יותר, ולכן הוציאו איתן את התופים, ושם נאמר ותען להם – ל' זכר (וקשה הרי"ז לא לשון המתאים לנשים) [ואומר שי"א ע"ד הצחות שבחורים באו לראות את מחולות הנשים ומרים אמרה להם תלכו ותשמחו אצל הגברים, אבל השל"ה עצמו מבאר כפי שכתוב כאן] כי התלבשו בגבורת הגברים באמונתם.

ומשה רבינו לא אמר שירה עד שראה את האמונה אצל בני ישראל, שהיתה רק אחרי שראו את ה"מצרים מת על שפת הים".

אבל לעתיד לבוא יהיה סוג חדש של שיר, שיודו ישמחו וישירו לפני ראיית ניסי הגאולה, על הבטחון בהבטחה "הגיע זמן גאולתכם!" ולכן לעת"ל נאמר שיר ל' זכר ותוקף. שתהי' גאולה שאין אחריה גלות.

וזהו מה שנאמר תשורי מראש אמנה, שהשירה תהיה מראש לפני שראים את ניסי הגאולה, מצד האמונה.

ועי"כ מובן מאמר חז"ל שביקש הקב"ה לעשות חזקיה משיח ואמרה מידת הדין "דוד המלך אמר לפניך שירות ותשבחות אבל חזקיה לא אמר לפניך שירה על הניסים שנעשו לו.

ושואל השל"ה הרי מפורש כתוב בישיעי' (פרק ל"ח) "מכתב לחזקיה", ששם מודה על הניסים שנעשו לו? אלא "לא אמר לפניך" לפני שנעשו לו הניסים. כי כדי להביא הגאולה צ"ל שיר חדש שאומרים השיר לפני ראיית הניסים. ע"כ דברי השל"ה.

וזהו מה שאד"ש מה"מ כ"כ תובע וממריץ שיהודים יהיו בשמחה עצומה לקבלת פני משיח, מצד הידיעה והוודאות בדברי הנבואה, "הגיע זמן גאולתכם!". (גליון 143 יו"ל לקראת ש"פ יתרו ה'תשס"ט)

זכות החתן של הרב ראפ
הרב יוסף חיים שיחי מאשקאוויץ
לרגל יום הולדתו, י"ט-כ"ב שבט ה'תשע"ו – שנת הקהל
שה' יברך אותנו, וכל אחבניי שליטי"א, בכל מקום שהם,
בשנת ברכה והצלחה בגוי"ר, אריכות ימים ושנים טובות,
בטוב הנראה והנגלה, ושנוכח להתגלות הרבי מלך המשיח, נאו!

העלון תקוות מנחם

נערך ע"י תלמידיו שיחי' מניבות תות"ל ברחבי תבל
ונדפס ע"י זוגתו מרת ביילא פייגעל תחי' וב"ב שיחי ראפ

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"מ
וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח ולתלמידי התמימים)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הי' מצטיין בלימוד, והי' גם אומר להם "חבורות" בפלפול בנגלה. ובשנים שלפני"ז התקרב מאד לליובאוויטש ולאד"ש).

האברך הנ"ל אמר לי: זה כבר תקופה שהוא מתלבט, כשגומר את לימודיו בכולל, איפה להשתקע, איפה לקנות בית ולפתוח ביזנעס, אם בארץ ישראל או בקראון הייטס, כי נמשך גם לכאן וגם לכאן (וכנראה הרבי ענה לו לפי מה שיתבררו פרטי ותנאי המקום. והוא אינו יכול להחליט. לאחרונה נסע לארץ ישראל כדי לבדוק את תנאי המקום. ועזב את הארץ בלי שהיתה לו החלטה בזה).

לפני שהגיע לטיסה שעזבה את הארץ, הוא השיג את הבטאון "בית משיח" של אותו השבוע, ובטיסה היתה לו ההזדמנות לקרוא העיתון, ושם במדור "יומנו של תמים", קרא את מה שסיפרתי בסיום הרמב"ם דברי הבאבא סאלי, שאד"ש כפני החמוה כמו משה רבינו.

וסיפר לי שעל הטיסה קיבל החלטה, להשתקע ולבנות בית בקראון הייטס (וכבר הספיק לקנות בפועל); ארץ ישראל עם כל מעלותיה היא רק בבחינת "לבנה", אבל החמוה נמצאת ומאירה בקראון הייטס!...

(גליון 142 יו"ל לקראת ש"פ בשלח ה'תשס"ט)

– ט"ו בשבט –

הרמפה וצמיחה בחיות והידור מצוות!

א. בשנת תשל"א התחיל אד"ש להתוועד בחמישה עשר בשבט, ודיבר כמה פעמים שההוראה שלומדים מט"ו בשבט; שהמנהג לאכול מפירות ז' המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל. ורואים שלא כ"כ מתעסקים באכילת חטה ושעורה - לחם ומזונות. אלא שמים הדגש על אכילת פירות מתוקים; "גפן תאנה רימון וכו'" היינו הפירות המתוקים. וההוראה בעבודת ה'; כי יש שני סוגי מאכלים; א. העיקריים והחיוניים כמו: "לחם לבב אנוש יסעד", ב. הפירות המתוקים הבאים להוסיף חיות ותענוג.

וכמו שמבאר המגן אברהם בשו"ע את הברכה אחרונה: "בורא נפשות רבות וחסרונן", מאכלי המינימום החסרים והחיוניים. "על כל מה שבראת להחיות בהם נפש כל חי"; שהם המאכלים והפירות הבאים ומוסיפים חיות ותענוג. וכן בעבודת ה' יש את קיום המצוות וההלכות שבהם מחויבים כל אחד ואחד, ויש מה שמוסיפים בהידורים ובחיות במצוות שבזה כ"א "לפום שיעורא דיליה", ע"ד "זה א-לי ואנהו" - אני והוא.

וט"ו בשבט מלמדנו להוסיף מרץ וחיות והידורים במצוות [כמו שבפשוטות בט"ו בשבט מתחיל מחדש וניתוסף חיות בצמיחת האילנות], וה' יעזרנו שתהיה שנה פוריה ומתוקה.

אד"ש נתן לאישה השם פוריה!

ב. בחלוקת דולרים לצדקה היו כאלה שלא היה להם שם יהודי (רק לועזי) ושאלו את אד"ש איזה שם יהודי לקרוא לעצמם. וכרגיל בחר להם אד"ש שם דומה לאותיות השם הלועזי. ופעם אשה א' בקשה את הרבי, ושאלה איזה שם יהודי לקחת? ושאלה הרבי מה שמך כעת? וענתה "פאולה", וענה לה הרבי שתיקח השם: "פוריה"...

(גליון 97 יו"ל לקראת ש"פ יתרו ה'תשס"ח)